

Stockholms arbetare och kosacköverfallet den 5 juni

C. J. Björklund

1917

Den 5 juni 1917 piskades i Sverges huvudstad på Gustav Adolfs torg arbetarna likt hundar, av Stockholms kosacker.

Stockholms arbetare i likhet med landets övriga arbetare ha sedan 1914 arbetat, t. o. m. arbetat övertimmar, med det resultat att de själva äro utplundrade. Men Sverges arbetare ha nybakat under dessa år ett stort antal miljonärer. Stora förmögenheter och nya rikedomar ha stegrats icke endast i Stockholm utan över hela landet.

Tacken för detta änglalika tålamod under "krisåren" är att prisen på livsmedel etc. höjts med omkring 65 proc. medan lönerna i genomsnitt höjts med 14,5 proc.

Och nu till sist som lök på laxen dirigeras statsvåldet i form av svenska kosacker med piskor, (nagajkor) och sablar mot demonstrerande arbetare.

Blodet flyter.

När budskapet om våldsdådet den 5 juni av telegrafan kastades ut över Sverges land, sågo tusentals arbetare frågande på varandra.

De trodde, säkert, att Stockholms arbetare komme att ange en protest mot skymfen, skammen att bli behandlade som hundar i eget land.

Vad gjorde huvudstadens arbetare, som lär vara så målmedvetna ifråga om klasskamp, så tränade organisationsmänniskor! (Så tränade att de förmodligen snart organiserats ihjäl).

De tego!

Solidaritetskänslan frammade visserligen mäktigt upp på jättemötena i Folkets hus och Hornsbergs hage, det var ett vackert tecken, men arbetarna tego.

Ett svar på brutaliteterna, kosack-hordernas uppträdande den 5 juni hade en proteststräjk varit, varande en eller två dagar. Ett svar hade det varit om Stockholms arbetare enligt, samfällt hade lamslagit det kapitalistiska samhällsmaskineriet en kort tid.

Stockholms Dagblad konstaterade med belåtenhet att icke en man felades på arbetsplaterna dagen efter den 5 juni. Till och med kapitalisterna och säkert i ännu högre grad regeringen stod undrande över att icke händelsen den 5 juni förmådde solidariskt sammanknyta arbetarna till handling: proteststräjken.

Vad hade varit mera naturligt!

Efter ett 30-årigt organisationsarbete förmår icke ens organisationerna i Stockholm åstadkomma en kraftig protest mot våldsförandet av de mest elementära rättigheter vi ha här i Sverige: demonstrationsrätten.

Landsorganisationen teg! Ja, naturligtvis! Varför skylla på styrelsen? I detta fallet borde ändå tanken på proteststräjk sprungit fram spontant ur arbetarnas mitt.

Hela denna episod i klasskampens historia visar behovet av en ny anda.

Säkert är, att det tunga och svåra arbetet med att skapa en enad arbetarkår, en armé samlad under ett tecken: solidaritet, sammanhållen av ett gemensamt intresse: kampen för bröd: en armé, kraftig och slagfärdig med målet ständigt i sikte -: Skapandet av denna enhet inifrån är i hög grad påkallat.

Det Anarkistiska Biblioteket

C. J. Björklund
Stockholms arbetare och kosacköverfallet den 5 juni
1917

Tidningen Brand #28 1917

www.anarkistiskabiblioteket.se